

यी हुन् भापाका ३१ जना फोर जीपीए होल्डर

भापा(प्रस) । भापाका ३१ जना विद्यार्थीहरूले एसईई परीक्षामा फोर जीपीए ल्याएका छन् । सबैभन्दा बढी बिर्तामोड २ को मोहनमाया माध्यमिक विद्यालयका चार जनाले फोर जीपीए ल्याएका छन् भने संस्थागत विद्यालयतर्फ इमिनेन्ट कंचनजंघा इन्जिलस बोर्डिङ स्कूल गौरादहका पनि चारजना विद्यार्थीहरूले फोर जीपीए ल्याएका छन् । मोहनमायाका अनुपमा निरौला , अनुराग लुइटेल , अश्विन लुइटेल र एलिना तिम्सिनाले फोर जीपीए ल्याएका हुन् । त्यस्तै इमिनेन्ट कंचनजंघा इन्जिलस बोर्डिङ स्कूलका हेमन्त राजवंशी , कुशल लिम्बू , मुना पाण्डे र रोशिका राजवंशीले फोर जीपीए ल्याएका छन् ।त्यस्तै बाल्मीकि एजुकेशन फाउन्डेशन बिर्तामोडका दुईजनाले फोर जीपीए ल्याएका छन् । सर्वोत्कृष्ट अंक ल्याउनेहरूमा अंकित कटुवाल र हृदयप्रसाद शिवाकोटी रहेका छन् । बिर्तामोडकै अनारमनी लिचर्टी स्कूलका सरोज निरौला र सौरव अग्रवालले पनि फोर जीपीए ल्याएका छन् ।

त्यस्तै सिद्धार्थ बोर्डिङ दमकका अपेक्षा लुइटेल र अर्पण ढकालले फोर जीपीए ल्याएका छन् भने माउन्ट एभरेष्ट मावि गौरादहका अर्पण रोय र जेनिश कोइरालाले

फोर जीपीए ल्याएका छन् । त्यस्तै हिमालय मावि दमकका एन्जल लुइटेल र अवसर शर्माले फोर जीपीए ल्याएका छन् । त्यस्तै नमूना अग्रेजी माध्यमिक विद्यालय

गौरादह ७ का एलिसा सापकोटा र सुमेधा कोइरालाले पनि फोर जीपीए प्राप्त गरेका छन् ।

फोर जीपीए ल्याउने अन्य विद्यार्थीहरूमा महेन्द्ररत्न मावि बिर्ताबजारकी विद्या दाहाल , वीरेन्द्र मावि चन्द्रगढीका दीप मोते , प्रज्ञा एकाडेमीकी मिनुकुमारी दास कर्ण , इस्ट होराइजन मावि मेचीनगरकी अन्वेषा श्रेष्ठ , ज्ञानोदय आवासीय मावि गौरीगञ्जकी सलिना कार्की , ज्ञानकुञ्ज एकाडेमी गौरीगञ्जका सागर राउत , मदरल्याण्ड इन्जिलस बोर्डिङ स्कूल दमककी नेहारिका शर्मा, नेशनल मेरीगोल्ड इन्जिलस बोर्डिङ स्कूल चन्द्रगढीका प्रनिल सत्याल , भापा मोडल इन्जिलस सेकेन्डरी स्कूल दमकका प्रज्वल पौडेल , लक्ष्मी सेकेन्डरी स्कूल अर्जुनधाराका आशुतोष ढुंगेल र पारिजात इन्जिलस बोर्डिङ स्कूल मेचीनगरकी नुब्सा लिम्बू रहेका छन् । २०८१ को माध्यमिक शिक्षा परीक्षा (एसईई) मा ९७१ जनाले फोर जीपीए ल्याएका छन् ।

भापा गाउँपालिकाका ८७ प्रतिशत विद्यार्थीहरू फेल

कुमरखोद(प्रस) । जनप्रतिनिधि र कर्मचारीहरूले भापा गाउँपालिकालाई नमूना पालिकाको रूपमा विकास गरिरहेको दावी गरिरहँदा गाउँपालिकाका ८७ प्रतिशत सामुदायिक विद्यालयका विद्यार्थीहरू एसईईमा फेल भएका छन् ।कक्षा ८ को परीक्षाजस्तै भापा गाउँपालिकामा एसईईको परीक्षा समेत सुधारोन्मुख देखिएन । भापा गाउँपालिकाका सामुदायिक विद्यालयहरूको नजिताले धेरै नै निराश बनाएको अभिभावकहरूले बताएका छन् । भापा गाउँपालिकाका ५ वटा सामुदायिक विद्यालयका २५१ जना विद्यार्थीहरू एसईई परीक्षामा सहभागी भएका थिए । त्यसमध्ये मात्र ३५ जना उत्तीर्ण भएका हुन् । करिव ८७ प्रतिशत विद्यार्थीहरू फेल भएका छन् । यो कुराबाट प्रष्ट हुन्छ कि सामुदायिक विद्यालयमा नाम मात्रको पढाई हुन्छ । भापा गाउँपालिकामा ५ वटा मावि स्तरका सामुदायिक विद्यालयहरू रहेका छन् । जहाँ कक्षा १ देखि १२ सम्म अध्यापन हुन्छ । भापा

गाउँपालिकाले शिक्षा क्षेत्रमा अरु पालिकाको तुलनामा धेरै नै लगानी गरेको देखिएको छ तर त्यो लगानी बालुवामा पानी हालेसरह भएको छ । भापा गाउँपालिकाको शिक्षा शाखाले विद्यालयबाट सकलन गरी पालिकाभरिका विद्यालयको नतिजा सार्वजनिक गरेको छ । डिल्लीराज माविका ७३ मध्ये ११ जना , जनता माविका १०७ मध्ये १३ जना, जनकल्याण माविका २७ मध्ये ५ जना, कुवाडी देवी माविका २४ मध्ये ३ जना र महेन्द्र माविका २० मध्ये मात्र ३ जना उत्तीर्ण भएका छन् ।

तर संस्थागत विद्यालयहरूको एसईईको नतिजा भने सन्तोषजनक देखिएको छ । भापा गाउँपालिकामा मावि स्तरका ७ वटा संस्थागत विद्यालयहरू रहेका छन् । संस्थागत विद्यालयतर्फ सेन्ट जेभियर्स स्कूल सडकवारी पालिकाभरि प्रथम भएको छ । सो विद्यालयले ९५.६५ प्रतिशत विद्यार्थी उत्तीर्ण गराएको हो । सो विद्यालयबाट एसईई परीक्षामा २३ जना विद्यार्थी

सहभागी भएकोमा २२ जना उत्तीर्ण भएका छन् । त्यसैगरी चन्द्रज्योति माविका ४० मध्ये ३४ जना, जय पाथिभरा माविका ३४ मध्ये २९ जना, साउथ होराइजनका १४ मध्ये ८ जना, गौतम बुद्ध माविका ३ मध्ये २ जना, टाईनी टट्स माविका ७ मध्ये ४ जना र वण्डर लाइफ एकाडेमीका १४ मध्ये १२ जना उत्तीर्ण भएका छन् ।

भापा गाउँपालिकाका शिक्षा शाखा प्रमुख जीवनप्रसाद ढकालका अनुसार गत वर्षको तुलनामा यसवर्ष एसईई परीक्षाको नतिजा केही सुधारोन्मुख देखिएको छ । गत वर्ष केहि विद्यालय एसईई परीक्षामा निल भएका थिए । एसईई नतिजा सन्तोषजनक नरहेतापनि केही मात्रामा शैक्षिक गुणस्तर सुधार भएको ढकालले बताए । उनले विद्यार्थीहरू नियमित विद्यालय नआउनु , शिक्षकहरू अध्यापनमा जिम्मेवारी नबन्नु ,विद्यालय प्रशासन फितलो हुनु ,अभिभावकहरूले पनि जिम्मेवारी निर्वाह नगर्दा उत्कृष्ट नतिजा नआएको बताए ।

बिर्तामोडको पंचरत्न मावि निल

भापा(प्रस) । बिर्तामोडका ९ जना विद्यार्थीहरूले एसईई परीक्षामा फोर जीपीए ल्याएका छन् । भापाबाट जम्मा ३१ जनाले फोर जीपीए ल्याएकोमा त्यसमध्ये ९ जना बिर्तामोडका हुन् । जिल्लाभरि सबैभन्दा बढी बिर्तामोड २ को मोहनमाया माध्यमिक विद्यालयका चार जनाले फोर जीपीए ल्याएका छन् । मोहनमायाका अनुपमा निरौला , अनुराग लुइटेल , अश्विन लुइटेल र एलिना तिम्सिनाले फोर जीपीए ल्याएका हुन् ।त्यस्तै बाल्मीकि एजुकेशन फाउन्डेशन बिर्तामोडका दुईजनाले फोर जीपीए ल्याएका छन् । सर्वोत्कृष्ट अंक ल्याउनेहरूमा अंकित कटुवाल र हृदयप्रसाद शिवाकोटी रहेका छन् । बिर्तामोडकै

अनारमनी लिचर्टी स्कूलका सरोज निरौला र सौरव अग्रवालले पनि फोर जीपीए ल्याएका छन् । त्यस्तै महेन्द्ररत्न मावि

बिर्ताबजारकी विद्या दाहालले पनि फोर जीपीए ल्याएकी छन् । बिर्तामोडका एउटा सामुदायिक विद्यालयको नतिजा भने निल

भएको छ । पंचरत्न माध्यमिक विद्यालय बिर्तामोड २ चैतुवारीको एसईई परीक्षाको नतिजा निल भएको हो । दश जनाले परीक्षा दिएकोमा दशैजना अनुत्तीर्ण भएको विद्यालय व्यवस्थापन समितिका अध्यक्ष धर्म लक्सम्बाले बताए । उनले विद्यालयको शैक्षिक गुणस्तर सुधार गर्नुपर्ने खाँचो देखिएको बताए ।

बिर्तामोडका सामुदायिक र संस्थागत गरी ४८ वटा विद्यालयका विद्यार्थीहरू एसईई परीक्षामा सहभागी भएका थिए । नगरभरिका विद्यालयको नतिजा निकाल्ने कार्य भइरहेको बिर्तामोड नगरपालिका शिक्षा शाखा प्रमुख तिलचन भण्डारीले बताए ।

४१८ वटा मोबाइल हरायो , ८९ वटा भेटियो

बिर्तामोड(प्रस) । चालु आर्थिक वर्षमा ४१८ जनाले आफ्नो मोबाइल हराएको भन्दै इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडमा निवेदन दिएका छन् । त्यसमध्ये ८९ वटा मोबाइल खोजेर बिर्तामोड प्रहरीले सम्बन्धित मोबाइल धनीलाई बुझाएको छ । सोमवार २७ वटा मोबाइल सम्बन्धित व्यक्तिलाई बुझाइएको इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडका डीएसपी विजय श्रेष्ठले बताए । उनले यसअघि ६२ जनालाई हराएको मोबाइल खोजेर फिर्ता गरिएको जानकारी दिए । दुईवटा आइफोनसहित सामसुड,रेडमी, भीभोलगायतका मोडलका मोबाइलहरू फेला पारेर फिर्ता गरिएको श्रेष्ठको भनाई छ । हराएको मोबाइल फिर्ता पाउनेहरूमा देवी संग्रौला बाह्रदशी ५ , सीता विश्वकर्मा अर्जुनधारा ६ , उदयनारायण तुप्फोक बिर्तामोड ५ , सविता लिम्बू बिर्तामोड ५ , इश्वरा नेपाल बिर्तामोड ३ , सुवास तामाङ बिर्तामोड ५ , मनवती राजवंशी

बिर्तामोड ४ , भक्तबहादुर प्रधान कन्काई ३ , किरण धिमाल बिर्तामोड १ , होमनारायण माभरी बिर्तामोड ६ , निशान राजवंशी बिर्तामोड २ , मनोज राजवंशी बिर्तामोड ५ , सुसन योड्या बिर्तामोड ५ , प्रेमकुमार

दास बिर्तामोड १ , धनमाया लिम्बू कन्काई ७ , प्रदीप अधिकारी बिर्तामोड ७ , गोपाल चौधरी बाह्रदशी , सागर शिवभक्ति विराटनगर ३ , सुकेश थापा बिर्तामोड १ , गणेश समाल मगर अर्जुनधारा २ , अनिश

थेबे अर्जुनधारा ११ , राधिका गिरी कन्काई ७ , दुर्गादेवी प्रसाई बिर्तामोड ३ , भुवन खत्री , रुद्रादेवी चौधरी कन्काई ५ , बढी मालाकार भापा गाउँपालिका ४ र पेमा छिरिङशेर्पा जोगमाई १ इलाम रहेका छन् । अत्यधिक रुपमा मोबाइल हराउन थालेपछि इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडले त्यससम्बन्धी निवेदन लिन प्रहरी सहायक निरीक्षक प्रदीप आले मगरलाई जिम्मेवारी दिएको छ ।

प्रहरीले आईएमडआई नम्बरको आधारमा ट्र्याकिङ गरी हराएको मोबाइल पत्ता लगाउने गरेको डीएसपी श्रेष्ठले जानकारी दिए । हराएको मोबाइल खोजी गरेर दिने र चोरी गरेको भए त्यही अनुसारको कानुनी कारवाही गर्ने गरिएको उनको भनाई छ । ८९ जनामध्ये एकजना मोबाइल धनीले आफ्नो मोबाइल चोरी भएको बताएपछि फिर्ता गर्ने व्यक्तिमाथि चोरी मुद्दा दर्ता गरिएको बताइएको छ ।

विद्यार्थीहरूलाई यौन दुर्व्यहार गर्ने शिक्षक पक्राउ

भापा(प्रस) । विद्यार्थीहरूलाई यौन दुर्व्यहार गरेको आरोपमा इलामका एक शिक्षक पक्राउ परेका छन् । यौन दुर्व्यहारको आरोपमा इलाम माई नगरपालिका-२ शितलीस्थित हरियाली रेशम शैक्षिक सार्वजनिक गुठी नामक स्कूलका संस्थापक सोही ठाउँ बस्ने ५२ वर्षीय खेमराज ढकाल पक्राउ परेका हुन् ।

कक्षा ६ र ७ मा अध्ययनरत बालिकाहरूलाई बिभिन्न किसिमको प्रलोभन र डर त्रास देखाई यौन दुर्व्यहार गरेको जानकारी आएपछि प्रहरी चौकी लोदिया दानाबारीबाट प्रहरी नायव निरीक्षक सूर्य मोक्तानको कमाण्डमा ४ जनाको टोली खटिए ढकाललाई आइतवार नियन्त्रणमा लिएको हो ।

उनलाई पक्राउ गरी प्रहरी चौकी लोदिया दानाबारीमा ल्याई राखिएकोमा पीडित पक्षका

करिव सयजना जना प्रहरी चौकी दानाबारी आई कालो मोसो दल्लुपर्ने माग गरेका थिए । स्थिति तनावपूर्ण बनेपछि प्रहरी चौकी दानाबारीबाट प्रहरी नायव निरीक्षक मोक्तानको कमाण्डमा १२ जना, प्रहरी चौकी महमाईबाट ३ जना गरि १५ जना र सशस्त्र प्रहरीको सशस्त्र प्रहरी नायव निरीक्षक बज्रलाल तामाङको कमाण्डमा ७ जनाको टोली खटिएको थियो ।

त्यस्तै जिल्ला प्रहरी कार्यालय इलामबाट प्रहरी निरीक्षक सजिव बोगटीको कमाण्डमा १० जनाको थप टोली खटिएको थियो । आन्दोलित अभिभावकहरू आइतवार राति अबेलासम्म प्रहरी चौकी अगाडि बसेका थिए ।

आरोपित शिक्षकलाई पक्राउ गरी अनुसन्धान अघि बढाइएको जिल्ला प्रहरी कार्यालयका प्रहरी उपरीक्षक एकनारायण कोइरालाले बताएका छन् ।

सम्पादकीय

लम्पी स्किन रोक

दुई वर्षअघि गाईभैंसीमा महामारीको रूपमा देखिएको लम्पी स्किनको सङ्क्रमण पुनः देखिन थालेको छ । यो वर्ष सुरु भएदेखि मोरङ, रूकुम र रूकुमपश्चिम गरी तीन वटा जिल्लामा यो रोग पुष्टि भएको पशुसेवा विभागले उल्लेख गरेको छ । नेपालमा पहिलो पटक विसं २०७७ सालको असार, साउन महिनामा मोरङबाट लम्पी स्किन पुष्टि भएको थियो । सोही समय १५-१६ वटा जिल्लामा सङ्क्रमण पुष्टि भएको थियो ।

आर्थिक वर्ष २०७८-७९ मा त्यती धेरैमा पुष्टि नभए पनि आर्थिक वर्ष २०७९-८० मा भने ७७ वटा जिल्लाबाट ६५ हजारको हारहारीमा गाईभैंसीको लम्पी स्किनबाट मृत्यु भएको थियो । यो रोग जुनसुकै मौसममा देखिए पनि बर्खायाममा बढी देखिने गरेको छ ।

लम्पी स्किन रोग क्याप्रिक्स प्रजातिको लम्पी स्किन डिजिज भाइरसका कारण सङ्क्रमण हुने गर्छ । यो रोग सनै गाईभैंसीमा बढी मात्रमा देखिने गर्छ । यो रोग अति सङ्क्रमक भएकाले छोटो समयमा धेरै स्थानमा फैलिने गर्छ ।

लामखुट्टे, भिङ्गा, किना, भुसुना आदिको टोकाइबाट एक पशुबाट अर्कोमा सनै पशु चिकित्सक बताउँछन् । रोगी पशुको सिङ्गान, न्याल, सङ्क्रमित पशुको प्रत्यक्ष सम्पर्कमा आएका पशु, लसपस भएको दानापानी, सोत्तरबाट एक पशुबाट अर्कोमा सनै गर्छ । गोठमा काम गर्ने मानिस, उपचार गर्ने चिकित्सकबाट, एक पशुबाट अर्कोमा सनै गर्छ ।

उच्च ज्वरो आउने, दाना पानी कम खाने र दुधको उत्पादन घट्ने ।, छालामा साह्रो गिर्खा आउने, गिर्खाहरू केही समयपछि हराउने वा कहिलेकाही गिर्खाहरू फुटेर गहिरो घाउ हुने, किरा पर्ने यो रोगको प्रमुख लक्षण हो ।

त्यो बाहेक नाकमुख भित्र, कल्बोडा, थुनामा घाउ हुने, आँसु, न्याल, सिङ्गान आउने, चिप्रा कचेरा लाग्ने, खुट्टा जोर्नी सुनिन्ने, गोबर तथा पिसाबमा रगत देखिनेजस्ता लक्षण देखिने गर्छन् ।

लम्पी स्किन रोग भाइरसबाट लाग्ने रोग भएकोले यसको खासै उपचार हुँदैन । रोगका लक्षणका आधारमा उपचार गरिने चिकित्सकको भनाइ छ । ज्वरो घटाउने, चिलामा कम गर्ने, घाउ सुकाउने, घाउमा फिङ्गा बस्न नदिन प्राविधिकको सल्लाह अनुसार उपचार गर्नुपर्ने हुन्छ । लम्पी स्किन रोगबाट सङ्क्रमितमध्ये दुईदेखि तीन प्रतिशत पशुको गम्भीर लक्षण देखिएर मृत्यु हुनेगर्छ ।

लम्पी स्किन रोग अति सङ्क्रामक र प्रत्यक्ष सम्पर्कमा आउने अन्य पशुलाई सजिलैसँग सनै सक्ने प्रकृतिको भएकोले रोग देखा परेका क्षेत्रमा पशुलाई सामूहिक चरन वा अन्यत्र नलैजान चिकित्सकको सुझाव छ ।

उपचार बाहेक बिरामी पशुलाई प्रशस्त मात्रामा पानी, कुँडो, नरम घाँस भोलिलो पदार्थ ,सखर, गुँड पानी, इलेक्ट्रोलाइट खुवाउनुपर्छ । हालसम्म एक पटक लम्पी स्किन रोग लागेर निको भएको पशुले अन्य पशुलाई रोग सारेको कुनै पनि अध्ययनले नदेखाएको जनाइएको छ ।

तपाईं जहाँ भएपनि प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगाइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

• डा जगत नेपाल

नेपालले कहिलेदेखि संसदीय अभ्यास थालेको होला ? खोजी गर्ने क्रममा सङ्घीय संसद् सचिवालयका प्रकाशनको अध्ययन गरे । हाम्रो संसद्ले गरेको अध्ययनमा प्रतिनिधि सभा र महासभा (२०१६-०१७), प्रतिनिधि सभा र राष्ट्रिय सभा (२०४८, २०५१, २०५६), पुनर्स्थापित प्रतिनिधि सभा (२०६३) र व्यवस्थापिका संसद् (२०६३-२०६४), संविधान सभा (२०६५ र २०७०), प्रतिनिधि सभा र राष्ट्रिय सभा (सङ्घीय संसद् २०७४ र २०७९) लाई विशेष रूपमा समेटिएको पाएँ ।

राणा शासनकालको आखिरी कालखण्डमा भारदारी र राष्ट्र सभाका नाममा भएको संसदीय अभ्यास, २००७ को राजनीतिक क्रान्तिपछि बनेका तीन वटा सल्लाहकार सभा (२००८, २०११ र २०१५) र २०१७ साल पुस १ गते तत्कालीन राजा महेन्द्रले संसदीय शासन व्यवस्था अन्त्य गरी ३० वर्षसम्म चलाएको निर्दलीय पञ्चायतकालमा गरिएको राष्ट्रिय पञ्चायतको अभ्यासका बारेमा खासै अध्ययन, अनुसन्धान भएको पाइएन । केही प्रकाशनामा राणाकालीन संसद् र सल्लाहकार सभाको नाम उल्लेख भए पनि त्यो कालखण्डको संसदीय अभ्यास कस्तो थियो भन्ने बारेमा जान्न बुझ्न खोज्नेहरूका लागि त्यो बेलाका कुनै अभिलेख सुरक्षित रहेको पाइएको छैन ।

राणाकालीन संसद्का दुई वटा बैठक भएको देखिन्छ । जसलाई धेरै लेखकले नेपाली संसदीय अभ्यासको उद्गम विन्दु मानेका छन् । के त्यही हो त नेपाली संसदीय अभ्यासको प्रारम्भ विन्दु ? केही वर्षयता पङ्क्तिकार यस प्रश्नको उत्तर खोज्ने प्रयासमा लागिरहेको छ । पुराना दस्तावेज र अभिलेखको संरक्षण नभएका कारण सत्य, तथ्यमा आधारित भएर यस प्रश्नको उत्तर खोजी गर्ने काम जटिल र चुनौतीपूर्ण छ । संघीय संसद्को पुस्तकालयमा २०१५ को आम निर्वाचनपछि बनेको पहिलो जननिर्वाचित संसद् गठन भएपताका संसद् बैठकका अभिलेख सुरक्षित छन् । त्यसअघि सल्लाहकार सभामा र राणाकालीन संसद् का कुनै कागजात सुरक्षित छैनन् । यो अवधिको संसदीय काम कारबाहीका बारेमा बुझ्ने क्रममा मैले सल्लाहकार सभा सदस्य ढुण्डीराज शर्माद्वारा लिखित 'पार्लियामेन्ट र सल्लाहकार सभा' नामक पुस्तकबाहेक अन्य

अभिलेख फेला पार्न सकेको छैन ।

संघीय संसद् पुस्तकालय, त्रिभुवन विश्वविद्यालय केन्द्रीय पुस्तकालय, मदन पुस्तकालय, सार्वजनिक पुस्तकालय, डिल्लीरामण रेग्मी पुस्तकालय, केशर पुस्तकालय, प्रज्ञा प्रतिष्ठानको पुस्तकालय, रत्न राज्यलक्ष्मी क्याम्पसको पुस्तकालयमा खोजी गर्दा २०१५ सालअघिको संसदीय अभ्यासलाई केन्द्रमा राखेर गरिएका अध्ययन, अनुसन्धान, पुस्तक र अन्य सामग्री फेला पार्न सकिएन ।

बेलायती संसद्को पहिलो अवलोकक जग्गबहादुर

यिनै पुस्तकालयमा भेटिएका केही पुस्तकको अध्ययनपछि मलाई थाहा भयो, बेलायती वेस्टमिन्स्टर प्रणालीको संसदीय अभ्यास हेर्ने पहिलो नेपाल शासक जङ्गबहादुर राणा थिए । विसं १९०६ माघ ४ गते भाइहरू जगत्थामशेर र धीरशमशेरसहित १२ प्रमुख भारदार र दुई दर्जन बढी नोकरका साथ बेलायतका लागि काठमाडौँबाट प्रस्थान गरेका जङ्गबहादुर विसं १९०७ जेठ १५ गते लन्डन पुगे । आफ्ना दुई भाइ जगत्थामशेर र धीरशमशेरका साथ आफ्नै संसद् भवन पुगेर त्यहाँ भएको बहस, छलफल हेरे । नेपाल मात्र होइन, सिक्को दक्षिण एसियामै बेलायती संसद्मा पुगे जङ्गबहादुर नै पहिलो शासक हुन् । सन् १८५० जुन २४ (विसं १९०७ असार १२) का दिन जङ्गबहादुरले वेष्टमिन्स्टर भवन (पार्लियामेन्ट हाउस) मा पुगेर संसदीय अभ्यास अवलोकन गरेका थिए । तीन करोड खर्च गरेर बनाइएको संसद भवन, त्यहाँ भएको उच्च स्तरीय छलफल र बहसबाट उनी निकै प्रभावित भए । यस प्रसङ्गमा कमलमार्गी दीक्षित 'जङ्गबहादुरको बेलायत यात्रा' नामक पुस्तकमा लेख्छन्- पारमेन्ट (पार्लियामेन्ट, संसद्) कौसलले कसैको विपरीत सहँदैन, यसले कानुनविपरीत गए बादशाह (राजा) लाई पनि हटाउन सक्छ । प्रधानमन्त्री, कमाण्डर इन चिफ, जसलाई पनि च्युत गर्न सक्छ । जबसम्म बेलायती संसद्को थिति रहन्छ तबसम्म बेलायत रहन्छ र तिथि नरहेका दिन बेलायत आफ्नै डुब्छ ।

'पार्लियामेन्ट्री कौशल'को स्थापना

युरोपबाट फर्किएलगत्तै जङ्गबहादुरले जनताको राय बुझेर शासन सञ्चालन गर्ने उद्देश्यका साथ नेपालमा बेलायती शैलीको संसदीय अभ्यास अघि बढाउन खाजेको पाइन्छ । यस क्रममा उनले वसन्तपुरमा 'पार्लियामेन्ट्री कौशल' को स्थापना गरे । शासकको आदेश कार्यपालिका, न्यायपालिका र व्यवस्थापिका भन्दा शक्तिशाली हुने त्यस युगमा रैतिको

राय लिएर शासन सञ्चालन गर्ने उद्देश्यका साथ 'पार्लियामेन्ट्री कौशल' को स्थापना हुन चानचुने कुरा थिएन । श्री ३ महाराजकै नेतृत्व रहने 'कौशल' मा मुलुकका प्रमुख मुद्दामा बहस गर्ने, कानुन तथा नीति निर्माण गरी प्रधानमन्त्रीको स्वीकृतिले कार्यान्वयन गर्ने परम्परा जङ्गबहादुरले सुरु गराए । हनुमानढोका राजदरबारको भण्डारखाल बगैँचा (हाल गोरखापत्र संस्थान रहेको स्थान नजिकै भूगोल पार्क र नेपाल बैङ्कको प्रधान कार्यालय रहेको स्थान) निर थियो, 'पार्लियामेन्ट्री कौशल' भवन । २१९ सदस्यीय 'कौशल' लाई संसद् सरह ऐन, कानुन, सनद सवाल बारेमा छलफल गरी निष्कर्ष निकाल्ने जिम्मेवारी दिइएको थियो । जलेश्वरका लोकपति भा र लेखपति भालाई 'मुलुकी ऐन' को मसौदा गर्न लगाई पार्लियामेन्ट्री कौशलका सबै २१९ सदस्यको सहमतिमा स्वीकृत गराई उनले नेपालमा कानुनी शासनको शूत्रपात गरे । प्रधानमन्त्रीप्रति बफादार राणा, उनका भारदार र कर्मचारीलाई मात्र कौशलमा समावेश गरिएको भए पनि नेपालमा 'पार्लियामेन्ट्री कौशल' मार्फत कानुन निर्माण प्रक्रियाको थालनी हुनु तत्कालीन समाजका लागि युगान्तकारी कदम थियो ।

पद्मशमशेर र संसद्

जङ्गबहादुरपछि देवशमशेरले पनि नेपालमा संसदीय अभ्यास चलाउन खोजेका थिए । उदारवादी स्वभावका उनी थापाथली दरबारमा ठुलो हल बनाउन लगाएर त्यही संसद् सञ्चालन गर्ने तयारीमा थिए । त्यही बेला उनले आफ्नै भाइ चन्द्रशमशेरको कोषभाजनमा परी घनकुटा लखेटिनु पत्थो । जङ्गबहादुरपछि सबैभन्दा लामो समय शासन सत्तामा रहेका चन्द्रशमशेरको पालामा राणा शासन सबै भन्दा कठोर मोडमा पुग्यो । चन्द्रशमशेरले देशमा स्वतन्त्रताको आवाज उठ्न दिएनन् । उनी पछिका प्रधानमन्त्री जुद्धशमशेरका पालामा नेपालको पहिलो राजनीतिक दल प्रजापरिषद् गठन भयो । त्यो संस्थाले काठमाडौँका विभिन्न स्थानमा राणा विरोधी पर्चा छरेको अभियोगमा धर्मभक्त माथेमा, दशरथ चन्द, शुक्रराज शास्त्री र गङ्गालाल श्रेष्ठ चार जनालाई मृत्यु दण्ड दिइयो ।

जुद्धशमशेरपछि प्रधानमन्त्री बनेका पद्मशमशेर उदारवादी सोचका शासक थिए । उनले २००४ सालमा मुलुकको पहिलो संविधान 'नेपालको वैधानिक कानुन, २००४' घोषणा गरे । त्यही संविधानले पहिलो पटक दुई सदनात्मक (भारदारी सभा र राष्ट्र सभा) व्यवस्थापिकाको परिकल्पना गरेको थियो । जनतालाई क्रमशः शासनमा सहभागी गराउने पद्मशमशेरको कदम कट्टरपन्थी राणाहरूलाई

मन परेको थिएन । खास गरी प्रधानमन्त्रीको रोलक्रममा रहेका मोहनशमशेर र बबरशमशेर महाराज पञ्चले राजनीतिक सुधार गरे भने राणा शासन अन्त्य हुन्छ भन्ने मान्यता राख्थे । भाइ भारदार र प्रशासनमा बलियो पकड भएका कट्टरपन्थी राणाहरूले आफूलाई मार्छन् भन्ने त्रासका कारण महाराज पद्म उपचरको वहानमा भारत गए र उतैबाट राजीनामा र श्रीपेच पठाइदिए ।

मोहनशमशेरको संसद्

पहिलो लिखित संविधान घोषणा भएको दुई वर्षपछि अन्तिम राणा प्रधानमन्त्री मोहनशमशेरले आफ्ना भारदार र चाकरहरूलाई राखेर संसद् गठन गरी २००७ साल असोज ६ गते त्यसको बैठक बोलाए । २००७ साल असोज ९ गतेको गोरखापत्र लेख्छ "श्री ३ महाराजबाट नेपालको संसद् को उद्घाटन, सिंहदरबार ग्यालरी बैठकमा" शीर्षकमा मुख्य समाचार प्रकाशित भएको छ । त्यो संसद् गठन भएको पाँच महिनापछि २००७ सालको सशस्त्र क्रान्तिबाट राणा शासन अन्त्य भई मुलुकमा प्रजातन्त्र स्थापना भयो ।

सल्लाहकार सभाको अभ्यास

दुई वर्षभित्र संविधान सभा निर्वाचन गरी जनप्रतिनिधिले बनाएको संविधानका आधारमा मुलुकको शासन व्यवस्था अघि बढाउने मार्गीचक्रका आधारमा अन्तिम राणा प्रधानमन्त्री मोहनशमशेरको अध्यक्षतामा नेपाली कांग्रेससहितको संयुक्त सरकार गठन गरियो । संविधान सभा चुनाव नहुञ्जेलसम्मका लागि व्यवस्थापिकाको काम गर्ने निकायका रूपमा राजा त्रिभुवनले २००८ साल असोज १६ गते ३५ सदस्यीय सल्लाहकार सभा गठन गरे । सभालाई सार्वजनिक महत्त्व र जनसरोकारका विषयमा छलफल बहस गर्ने, कानुन बनाएर स्वीकृतिका लागि राजासमक्ष सिफारिस गर्ने, बजेटमाथि छलफल गर्ने, मत दिने, सरकारलाई सल्लाह सुझाव दिने अधिकार थियो ।

संयुक्त सरकार बनेदेखि नै राणा कांग्रेसबिच विश्वासको वातावरण थिएन । अन्ततः संयुक्त सरकार पतन भई २००८ साल मङ्सिर १ गते नेपाली कांग्रेसका सभापति मातृकाप्रसाद कोइराला प्रधानमन्त्री बने । त्यो ऐतिहासिक घटनाका सम्बन्धमा नेपालको पहिलो दैनिक पत्रिका 'आवाज' ले 'शताब्दीदेखिको राणा प्रधानमन्त्री खसम, मातृकाप्रसाद कोइरालाको प्रधानमन्त्रीत्वमा नयाँ मन्त्रीमण्डल गठन, नारायणहिटी दरबारमा श्री ५ महाराजाधिराजको घोषणा' शीर्षकमा ब्यानर न्यूज बनाएको पाइन्छ ।

सल्लाहकार सभा गठन भएको नौ महिनापछि २००९ साल असार १६ गते बिहान ११.२० बजे ग्यालरी बैठकमा पहिलो बैठक बोलाइयो । त्यही दिन अध्यक्षका लागि भएको चुनावमा नेपाली कांग्रेसका तत्कालीन महामन्त्री कृष्णप्रसाद भट्टराई निर्वाचित भए । प्रतिद्वन्द्वी थिए, महाकवि लक्ष्मीप्रसाद देवकोटा । २००९ साल असार २१ गतेको अङ्कमा 'कृष्णप्रसाद भट्टराई सल्लाहकार सभाका अध्यक्ष, नेपालको इतिहासमा एउटा अर्को सुनौलो पाना' शीर्षकमा गोरखापत्रले मुख्य समाचार प्रकाशन गर्दै लेखेको छ, "देशमा पहिलो पटक भर्खरै गठित सल्लाहकार सभामा आज भट्टराई अध्यक्ष चुनिनुभयो । संसारको इतिहासमा सबभन्दा कम उमेरका स्पीकर चुनिएका भट्टराईले ३.३५ बजे अध्यक्षको आसनमा सुशोभित गर्नुभयो ।" अध्यक्षमा निर्वाचित हुँदा भट्टराई मात्र २८ वर्ष छ महिनाका थिए । २००७ सालको क्रान्तिपछि पहिलो जननिर्वाचित संसद् गठन हुँदासम्म व्यवस्थापिकाका रूपमा तीन वटा सल्लाहकार सभा बने ।

जननिर्वाचित संसद् र संसद् विवस

अन्ततः २०१५ साल फागुन ७ गते संसद् का लागि पहिलो आमनिर्वाचन सुरु भयो । विभिन्न चरणमा मतदान गराइएकाले कुल १०९ निर्वाचन क्षेत्रको मत परिणाम आउन ४५ दिन लाग्यो । जननिर्वाचित संसद् को पहिलो बैठक २०१६ असार १६ गते रातको १२ वजे ग्यालरी बैठक सिंहदरबारमा सुरु भयो । जङ्गबहादुर राणाको पालादेखि बेलायती मोडेलको संसदीय अभ्यास गर्न खोजिएर पहिलो पटक जननिर्वाचित संसद्को बैठक भएको दिन असार १६ लाई संसद् दिवसका रूपमा मनाउने प्रचलन रहिआएको छ । रोलक्रमका आधारमा १०४ वर्ष राणा परिवारका सदस्य मात्र प्रधानमन्त्री बने । २००७ सालको क्रान्तिपछि प्रधानमन्त्री सिफारिस गर्ने, बजेटमाथि छलफल गर्ने, मत दिने, सरकारलाई सल्लाह सुझाव दिने अधिकार थियो ।

संयुक्त सरकार बनेदेखि नै राणा कांग्रेसबिच विश्वासको वातावरण थिएन । अन्ततः संयुक्त सरकार पतन भई २००८ साल मङ्सिर १ गते नेपाली कांग्रेसका सभापति मातृकाप्रसाद कोइराला प्रधानमन्त्री बने । त्यो ऐतिहासिक घटनाका सम्बन्धमा नेपालको पहिलो दैनिक पत्रिका 'आवाज' ले 'शताब्दीदेखिको राणा प्रधानमन्त्री खसम, मातृकाप्रसाद कोइरालाको प्रधानमन्त्रीत्वमा नयाँ मन्त्रीमण्डल गठन, नारायणहिटी दरबारमा श्री ५ महाराजाधिराजको घोषणा' शीर्षकमा ब्यानर न्यूज बनाएको पाइन्छ ।

शिक्षामा समान अवसर

देखाएका छन् । विद्यालयमा भर्ना भएका मध्ये पनि कक्षामा अनुपस्थित हुने, बिचैमा कक्षा छाड्ने, असफल हुने जस्ता समस्या रहेका छन् ।

समान अवसरका अवरोध

शिक्षामा समान अवसरका कुरा गर्न जति सजिलो छ व्यावहारिक रूपमा उतार्न धेरै गाह्रो छ । कुनै ठाउँमा विद्यालय खोल्दैमा र पाठ्यपुस्तकको निःशुल्क वितरण गर्दैमा शिक्षामा समान अवसरलाई शत प्रतिशत व्यवहारमा उतार्न सकिँदैन । शिक्षाको समान अवसरमा धेरै तत्वले बाधा पुर्‍याइरहेको हुन्छ ।

भौगोलिक कठिनाइ : देशको भौगोलिक कठिनाइका कारण शिक्षाको समान अवसरमा बाधा पुग्छ । भौगोलिक रूपले कठिन स्थानमा पूर्वाधार जस्तैः सडक, यातायात, खानेपानी, विद्युत, सञ्चार जस्ता सुविधाको राम्रो प्रबन्ध नहुँदा, विकट तथा दुर्गम ठाउँमा मानिसको जनघनत्व पनि कम हुँदा थोरै मानिसका लागि विद्यालयको सुविधा पुर्‍याउन गाह्रो हुन्छ । त्यस्ता ठाउँमा बालबालिका शिक्षातिरभन्दा खेतबारीमा काम गर्ने, भाइबहिनी हेर्ने, वस्तु चराउने जस्ता कार्यमा व्यस्त रहन्छन् । भौगोलिक रूपले विकट

क्षेत्रका बालबालिकाको संख्या कम हुने हुनाले त्यस्ता बालबालिकालाई शिक्षाको अवसर प्रदान गर्न सरकारी पक्षबाट बेवास्ता हुने र त्यस्ता बालबालिका विद्यालय भएका स्थानमा जान कठिन हुनाले शिक्षाको समान अवसरमा अवरोध हुन जान्छ ।

सुविधाको असमान वितरण : सबै ठाउँमा समान रूपले सुविधाको वितरण हुन नसक्नु नै सुविधाको असमान वितरण हो । विकासका अवसर ग्रामीण क्षेत्रभन्दा सहरी क्षेत्रमा बढी केन्द्रित हुनु, गाउँपालिकाभन्दा नगरपालिकातर्फ विकास बढी गरिनु जस्ता कुरा सुविधाको असमान वितरणका उदाहरण हुन् । जब सुविधा समान रूपमा वितरण गर्न सकिँदैन यसले शिक्षाको समान अवसरमा बाधा पुर्‍याउँछ ।

जनसंख्याको उच्च वृद्धिदर : देशमा जनसङ्ख्या वृद्धिदर उच्च रहँदा उपलब्ध सीमित स्रोतसाधनबाट मानवका असीमित आवश्यकता पूरा गर्नुपर्ने हुन्छ । यस्तो अवस्थामा देशले मानिसका न्यूनतम आधारभूत आवश्यकतामा केन्द्रित रहनुपर्ने हुँदा शिक्षामा लगानी गर्न सक्दैन । यसै गरी मानिसले पनि आफ्ना न्यूनतम आवश्यकतालाई बढी प्राथमिकता दिनुपर्ने

हुँदा उनीहरूले पनि शिक्षामा लगानी र खर्च गर्न सक्दैनन् । जसले गर्दा बालबालिका शिक्षाको समान अवसरबाट वञ्चित हुन्छन् ।

कमजोर आर्थिक अवस्था : समाजमा सबै मानिसको आर्थिक अवस्था एकै किसिमको हुँदैन । उच्च, मध्यम र न्यून आर्थिक अवस्था भएका मानिस मिलेर समाज बनेको हुन्छ । उच्च वर्ग जहिले पनि मध्यम र निम्न वर्गलाई काममा लगाउँछन् । मध्यम वर्ग जेनेतेन आफ्ना व्यवहार चलाउँछन् भने निम्न वर्ग सधैं ज्यालादारी तथा मजदुरी गरेर जीवन चलाउँछन् । जसले गर्दा त्यस्ता बालबालिका शिक्षाको अवसरबाट वञ्चित रहन्छन् ।

लैङ्गिक विभेद : लिंगको आधारमा गरिने विभेदका कारणबाट पनि शिक्षाको समान अवसरमा अवरोध उत्पन्न हुन जान्छ । एउटै आमाबुवाको कारणबाट पनि शिक्षाको समान अवसरमा अवरोध उत्पन्न हुन जान्छ । छोराछोरीबिच हुने विभेदले गर्दा छोरीलाई अर्काको घर जाने जात भएको भनि पद्म नबाट वञ्चित गरिन्छ भने छोरालाई पद्म नुपर्ने अनिवार्य गराइन्छ । जबसम्म लैङ्गिक विभेदको अन्त्य हुँदैन यसले शिक्षाको समान अवसरमा बाधा पुर्‍याइ रहन्छ ।

समान अवसरका उपाय

शिक्षामा समान अवसरका विभिन्न बाधा र चुनौती छन् तथापि त्यस्ता अवरोधलाई सामना गरेर शिक्षाको समान अवसरलाई विस्तृत रूपमा विस्तार गर्नुपर्ने आवश्यकता हुन्छ । शिक्षामा समान अवसर प्रदान गरेर सम्पूर्ण नागरिकलाई उनीहरूको शिक्षासम्बन्धी मौलिक अधिकारको सुनिश्चित गर्न निम्न उपाय अवलम्बन गर्न सकिन्छ ।

शैक्षिक लगानीमा वृद्धि : जबसम्म व्यक्ति, समाज, राष्ट्रले आफूले गर्ने शैक्षिक लगानीमा वृद्धि गर्दैनन् तबसम्म ठाउँ ठाउँमा विद्यालय स्थापना हुने, राम्रा शिक्षक भर्ना गर्ने र सबै बालबालिकालाई शिक्षाको अवसरमा समाहित गर्ने सम्भव हुन सक्दैन । अतः सबै बालबालिकालाई शिक्षाको समान पहुँचमा पुर्‍याउन शैक्षिक लगानीमा वृद्धि गर्नु पर्छ ।

सिपमूलक शिक्षाको विस्तार : शिक्षाको समान अवसर प्राप्त गर्न शिक्षा व्यावहारिक भएपन भने विद्यार्थीले बिचैमा कक्षा छोड्ने, असफल हुने जस्ता समस्या आउन सक्छन् । यदि शिक्षाले सिपमूलक, व्यावसायिक एवं प्राविधिक ज्ञानको विस्तार गर्न सक्षम भयो

❖ बाँकी तपाे पृष्ठमा

परीक्षा र पढाईमा राम्रै सफलता मिल्ला